

Un camí per avançar junts

El 9 d'Octubre és un dia per a celebrar. És la nostra diada, la data que simbolitza la identitat i la voluntat compartides d'un poble, el valencià, que vol avançar junt, amb solidaritat, fermesa i harmonia, cap al futur. El dia de hui és la representació del camí recorregut des que l'any 1238 el rei Jaume I entrava a la ciutat de València, un fet fonamental perquè uns anys més tard, el 1274, fundara la nostra ciutat. Un Vila-real que forma part, orgullós, de les terres de Castelló i del País Valencià, perquè la nostra història, el nostre present i el nostre futur no es podrien entendre fora d'aquest espai sociopolític. Però el 9 d'Octubre és també el símbol del camí que volem seguir recurrent, junts i de la mà, per a fer front als importantíssims reptes que se'ns plantegen cap al futur.

Són dies d'emocions a flor de pell. La situació, delicadíssima, que es viu a la nostra veïna i germana Catalunya i, en conseqüència, a tot l'Estat espanyol, no ens pot fer oblidar que, si hem arribat fins ací, a unes cotes de progrés, democràcia i autogovern que els nostres avantpassats no hagueren pogut mai ni somniar, és gràcies a un pacte social i polític, a una voluntat compartida –gestada al llarg de segles d'història i explicitada en l'ordenament jurídic i polític- dels pobles de conuiu, de cooperar i d'avançar junts. No vol dir això que tot estiga fet. Al revés. Tal com va dir el nostre president de la Generalitat, Ximo Puig, el model de les autonomies, que s'ha demostrat vàlid i profitós per al desenvolupament del país durant dècades, es pot considerar superat. Hi ha moltes coses que millorar, moltes possibilitats per explorar, moltes fites que conquerir. És necessari fer-ho. Però no per a trencar el pacte social en el qual s'insereix hui el nostre País Valencià i la resta de pobles de l'Estat, sinó per a construir-ne un de nou; un pacte social que ens permeta seguir convivint, cooperant i avançant. I els pactes, per definició, no es poden construir mai des de la unilateralitat.

Als valencians i les valencianes ens ha costat molt arribar fins ací. Després de dècades fosques, per fi ja no veiem lligat el nom del País Valencià a qüestions que ens han fet avergonyir com a poble, casos de corrupció, despeses desorbitades i projectes faraònics sense contingut ni viabilitat. En una diada com la de hui és de

justícia reconéixer l'esforç del Consell del Botànic per a deslligar-nos de les hipoteques del passat i recuperar l'orgull de pertànyer a aquest territori.

Aquesta recuperació de l'orgull de ser valencià ha de ser una cosa de tots. I passa també per reivindicar junts, a una sola veu, el que en justícia ens correspon: un finançament just. La nostra terra aporta molt al projecte comú d'Espanya, i per suposat que volem seguir aportant. Però això no podrà ser mai viable si no comptem amb el finançament adequat per a fer-ho. Un finançament que no discrimine els valencians i valencianes, que no supose que un ciutadà d'aquesta terra rebrà menys diners de l'Estat només pel fet de ser-ho.

Per això, en una diada com la de hui, anime i convide tots els ciutadans i ciutadanes de la Comunitat a defendre els nostres drets. És una ocasió d'aturar-nos i reflexionar sobre la importància de fer un projecte viable en aquest país, perquè això és també fer un projecte viable per a Espanya. El moment de mostrar l'orgull per pertànyer a una terra única, de gent bona, treballadora i honrada, que vol seguir sumant i construint junts un futur en comú.

Les normes no són dogmes. Les constitucions, les lleis, les fan els homes i no són més que simples instruments per a la convivència i la vida en pau. Quan aquestes normes ja no serveixen, no és moment d'esquinçar-se les vestidures sinó de canviar-les per unes altres que siguen capaces de garantir aquesta convivència i aquesta pau.